

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 334/2026-47

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Mgr. Františkom Baraniakom, advokátom, M. R. Štefánika 1824/43, Dolný Kubín, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 74Ek/1509/2023 z 8. januára 2026 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 29. januára 2026 domáha vyslovenia porušenia základného práva vlastníť majetok a práva nebyť nútené obmedzený vo vlastníckom práve bez primeranej náhrady podľa čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy, s čl. 11 ods. 1 a 4 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 38 ods. 1 listiny, práva na súdnu ochranu na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 36 ods. 1 a 2 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru, všetko v spojení s princípmi podľa čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 12 ods. 1 ústavy a čl. 47 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) uznesením okresného súdu (ďalej aj „exekučný súd“) sp. zn. 74Ek/1509/2023 z 8. januára 2026 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“). Navrhuje napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (správne má byť exekučnému súdu, pozn.) na ďalšie konanie a priznať sťažovateľovi náhradu trov konania pred ústavným súdom.

II.

Skutkový stav

2. Proti sťažovateľovi ako povinnému prebieha exekučné konanie na vymożenie nepenažných povinností v prospech oprávneného Čiernohronská železnica, n. o. (ďalej len „oprávnený“), u súdneho exekútora Mgr. Mariána Janeca pod sp. zn. 351EX 349/23. Exekučné konanie začalo na návrh oprávneného 20. júna 2023 na podklade uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica, pracoviska Brezno sp. zn. BR-2C/21/2023 z 2. júna 2023, vykonateľného 15. júna 2023, o nariadení neodkladného opatrenia. Proti upovedomeniu o začatí exekúcie doručenému sťažovateľovi 7. augusta 2023 povinný podal návrh na zastavenie exekúcie, ktorý vyšší súdny úradník uznesením z 26. februára 2024 zamietol. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že sťažovateľ nepreukázal tvrdenia týkajúce sa materiálnej nevykonateľnosti exekučného titulu, nepreukázal splnenie vymáhanej povinnosti, naopak, z povinným predložených fotodokumentácií je zrejmé, že povinný si neplnil uložené povinnosti. Konštatoval, že exekúcia voči sťažovateľovi začala oprávnene a súd nevzhliadol dôvody na jej zastavenie.

3. Proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka sťažovateľ podal sťažnosť, o ktorej rozhodol sudca exekučného súdu napadnutým rozhodnutím tak, že sťažnosť zamietol.

4. V priebehu exekučného konania bolo rozhodnuté o podanom odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu o nariadení neodkladného opatrenia uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/72/2023 zo 4. augusta 2023, ktoré nadobudlo právoplatnosť 25. augusta 2023, ktorým, ako uvádza sťažovateľ, bol pôvodný exekučný titul zmenený v celom rozsahu, a oprávnenému bola uložená povinnosť podať proti sťažovateľovi žalobu v lehote 45 dní odo dňa doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu. Oprávnený žalobu podal.

5. Následne okresný súd žalobu oprávneného proti sťažovateľovi o určenie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu rozsudkom sp. zn. 5C/59/2023 z 28. februára 2025 zamietol, zrušil uznesenie o nariadení neodkladného opatrenia a sťažovateľovi priznal nárok na náhradu trov konania. Proti rozsudku oprávnený podal odvolanie.

III.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ zastáva názor, že napadnuté rozhodnutie je nesprávne, arbitrárne a svoju sťažnostnú argumentačnú líniu vedie viacerými smermi. Na podporu svojich tvrdení poukazuje aj na judikatúru všeobecných súdov a ústavného súdu.

7. V prvom rade vytýka exekučnému súdu realizované zmeny zákonných sudcov bez uvedenia konkrétneho, preskúmateľného a rozumného dôvodu. Je toho názoru, že neboli splnené podmienky na vykonanie zmien zákonných sudcov, neboli určené v súlade s rozvrhmi práce a opatreniami o prerozdelení pridelených spisov, zmeny boli vykonané účelovo tak, aby bolo vydané rozhodnutie v prospech oprávneného. Uvedeným postupom bol sťažovateľ vylúčený z možnosti uplatňovania svojich procesných práv (napr. námietka zaujatosti). Žiadosť sťažovateľa o oznámenie dôvodov a zaslanie dokumentov, pre ktoré došlo k zmenám sudcov, nebola vybavená.

8. Napadnuté rozhodnutie sťažovateľ považuje za nesprávne, nemajúce oporu vo vykonanom dokazovaní ani v zákonných ustanoveniach, ktoré upravujú predpoklady na nariadenie

neodkladného opatrenia, podľa jeho názoru bolo vydané v rozpore s ustálenou judikatúrou dovolacieho súdu, ako aj ustálenou rozhodovacou činnosťou Krajského súdu v Banskej Bystrici a ostatných všeobecných súdov.

9. Sťažovateľ artikuluje vo svojej ústavnej sťažnosti nasledujúce nedostatky vykonateľnosti exekučného titulu:

- Exekučný súd odmietol skúmať existenciu formálnej a materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu. Exekučný titul podľa jeho názoru zanikol (zmenovým rozhodnutím krajského súdu). Keďže rozhodnutím krajského súdu došlo k zmene uznesenia o nariadení neodkladného opatrenia, uvedené znamená zánik exekučného titulu a potrebu zastavenia exekúcie. Zároveň uvádza, že k povereniu na vykonanie exekúcie nebol vydaný dodatok. Exekúcia je preto v súčasnosti vedená na základe neexistujúceho exekučného titulu (uznesenia o nariadení neodkladného opatrenia), čo spôsobuje jej nezákonnosť *ex tunc*.

- Súd má povinnosť *ex offio* sa zaoberať prekážkami postupu v exekučnom konaní, a to napriek koncentračnej zásade uplatňovanej v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie. Poukazuje pritom na uznesenie Krajského súdu v Trnave č. k. 10CoE/12/2009-79 z 29. mája 2009.

- Rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 5C/59/2023-811 z 28. februára 2025 (ktorým bola zamietnutá žaloba oprávneného a bolo rozhodnuté o zrušení neodkladného opatrenia) došlo k zrušeniu exekučného titulu. Podanie odvolania proti rozsudku je v danom prípade irelevantné, keďže výrok o zrušení nariadeného neodkladného opatrenia má povahu uznesenia, ktoré je predbežne vykonateľné doručením.

- Exekučný súd podľa názoru sťažovateľa ignoroval zmenu skutkového a právneho stavu. Exekučný titul má podľa jeho názoru arbitrárny charakter. Poukazuje na „útočnú svojpomoc“ oprávneného pred doručením upovedomenia o začatí exekúcie, ktorá je podľa jeho názoru neprípustná. Týmto postupom oprávnený spôsobil sťažovateľovi škodu. Konštatovanie exekučného súdu k tomu aspektu návrhu na zastavenie exekúcie považuje za absolútne arbitrárnu a účelovú argumentáciu.

- Podľa názoru sťažovateľa nemožno v právnom štáte na základe uznesenia o nariadení neodkladného opatrenia nariadiť odstránenie oplotenia vybudovaného legálne. Poverenie na vykonanie exekúcie preto nemalo byť nikdy vydané.

- Materiálna nevykonateľnosť exekučného titulu je daná aj tým, že špeciálna dráha označená vo výroku dovolacieho rozhodnutia neexistuje, preto nie je možné splniť uloženú povinnosť. Uvedené bolo konštatované aj v bodoch 51 až 87 rozsudku okresného súdu č. k. 5C/59/2023-811 z 28. februára 2025. Zdôrazňuje, že predmetný rozsudok mal exekučný súd k dispozícii pred vydaním napadnutého rozhodnutia, rozhodol sa však naň neprihliadať.

- Materiálna nevykonateľnosť exekučného titulu je daná aj tým, že neexistujú pozemky špecifikované vo výrokoch súdnych rozhodnutí, a prikladá list vlastníctva [REDACTED] pre katastrálne územie [REDACTED].

10. Sťažovateľ v ďalšom poukazuje na účel, pre ktorý pôvodná lesná úzkorozchodná železnica slúžila, a to na prepravu dreva, nie osôb. Podmienky na prevádzkovanie dopravy nákladu na trati totiž nie sú tie isté ako podmienky na prepravu osôb. Poukazuje na povolenie na odstránenie stavby Okresného národného výboru v Banskej Bystrici pod č. Dopr. 720/83-Jč z 22. júla 1983. Exekučný

súd vydaním napadnutého rozhodnutia vytvoril oprávnenému podmienky na pokračovanie v nelegálnej činnosti ohrozujúcej život a zdravie ľudí a sťažovateľa tak vystavuje nebezpečenstvu vzniku zodpovednosti za škodu.

11. Sťažovateľ formuluje výhrady aj k procesnému postupu pred vydaním uznesenia vyššieho súdneho úradníka, a tým napadnutého rozhodnutia vzhľadom na porušenie kontradiktórnosti konania, keď vyjadrenie oprávneného k návrhu sťažovateľa na zastavenie exekúcie nebolo sťažovateľovi predložené na vyjadrenie.

12. Exekučný súd vydaním poverenia a napadnutého uznesenia umožnil pokračovanie nezákonnej exekúcie vedúcej k plneniu povinností, ktoré sťažovateľ nie je povinný plniť a ktorých plnenie nie je možné v právnom štáte uložiť ani v rámci riadneho súdneho konania, nie to ešte na základe neodkladného opatrenia.

13. Sťažovateľ produkuje výhrady aj k odôvodneniu napadnutého rozhodnutia, v ktorom podľa jeho názoru exekučný súd nereagoval na argumentáciu sťažovateľa.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

14. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

15. Podstata ústavnej sťažnosti sťažovateľa smeruje k porušeniu práva na spravodlivý proces, na ochranu vlastníckeho práva postupom exekučného súdu a napadnutým rozhodnutím. Sťažovateľ vytýka exekučnému súdu pochybenia pri zmene konajúceho sudcu, procesný postup porušujúci kontradiktórnosť konania, nedostatky v odôvodnení napadnutého rozhodnutia a pochybenie v posúdení materiálnej vykonateľnosti a zániku exekučného titulu vydaním zmenového rozhodnutia krajského súdu.

16. Ústavný súd zdôrazňuje, že nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom a v zásade nemá právomoc preskúmavať skutkové zistenia a právne názory všeobecných súdov, ktoré pri výklade a uplatňovaní zákonov vytvorili skutkový a právny základ ich rozhodnutí. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by prijaté právne závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, čím by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody ústavne relevantnej intenzity.

17. Ústavný súd v prvom rade považuje za potrebné reagovať na sťažovateľom tvrdené porušenie kontradiktórnosti konania procesným postupom súdu po podaní návrhu na zastavenie exekúcie. Stotožňuje sa s odôvodnením exekučného súdu v tom, že Exekučný poriadok skutočne predvída v rámci písomných vyjadrení len vyjadrenie oprávneného, pričom dodáva, že tento zákon viaže na uplynutie lehoty na vyjadrenie oprávneného povinnosť súdneho exekútora predložiť návrh na

zastavenie exekúcie spolu so svojím vyjadrením a prípadným vyjadrením oprávneného na rozhodnutie exekučnému súdu (§ 61k ods. 5 Exekučného poriadku). Pozornosti ústavného súdu neušlo ani tvrdenie sťažovateľa o tom, že vyjadrenie oprávneného mu nielenže nebolo doručené, ale nie je ani súčasťou exekučného spisu. K tomu ústavný súd uvádza, že exekučný súd v napadnutom rozhodnutí pomerne podrobne a rozsiahlo zhŕňa obsah vyjadrenia oprávneného v bodoch 5.1 – 5.4. Obdobne bolo vyjadrenie oprávneného zahrnuté do odôvodnenia uznesenia vyššieho súdneho úradníka v bodoch 5 – 5.3, ku ktorým sa následne sťažovateľ mal možnosť vyjadriť v sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka. Uvedené prirodzene nezbavuje exekučný súd povinnosti sprístupniť povinnému vyjadrenie oprávneného a umožniť mu doň nahliadnuť, avšak v rozsahu sťažovateľom artikulovaných pochybení exekučného súdu nemožno konštatovať zásah do práva na súdnu ochranu porušením kontradiktórnosti konania sťažovateľom naznačeným prístupom.

18. Sťažovateľ v ďalšom napáda realizované zmeny v osobách konajúcich sudcov v priebehu exekučného konania. Ústavný súd z predložených listinných príloh sťažovateľa, osobitne z odpovede okresného súdu z 8. januára 2026, zistil, že podpredseda súdu poverený vybavením sťažnosti sťažovateľa poukazuje na svoje skoršie vyjadrenie sp. zn. Spr 3144/2025 z 5. augusta 2025, kde uviedol dôvody, pre ktoré došlo k zmenám konajúcich sudcov, a zdôrazňuje, že sudcovia boli na prejednanie vecí určení v súlade s rozvrhmi práce a k tomu nadväzujúcimi opatreniami o prerozdelení už pridelených spisov, na ktoré v predmetnej odpovedi, ako sám uvádza, poukázal. Keďže sťažovateľ nekonkretizuje a nepreukazuje ním tvrdené pochybnosti o správnosti a zákonnosti zmien konajúcich sudcov [na s. 4 ústavnej sťažnosti sa nachádza všeobecné tvrdenie o tom, že je toho názoru, že „sudcovia JUDr. Martin Kostúr, JUDr. Janka Borošková a JUDr. Dominika Rošková neboli na prejednanie vecí určení v súlade s rozvrhmi práce a k tomu nadväzujúcimi opatreniami o prerozdelení už pridelených spisov resp. že zmeny boli vykonané bez splnenia zákonných predpokladov na vykonanie takýchto zmien neskoršie vydaným rozvrhom práce ako riadiacim aktom predsedu súdu (prípadne jeho zmenami a doplneniami) účelovo tak, aby bolo vydané rozhodnutie v prospech oprávneného“], tejto časti sťažnostnej argumentácie nemožno vyhovieť, keďže nebola odôvodnená a preukázaná. Sťažovateľom tvrdené porušenie jeho práv vylúčením možnosti uplatňovania procesných práv, poukazujúc na námietku zaujatosti, ústavný súd neidentifikoval. Osobitne, pokiaľ ide o námietku zaujatosti, ústavný súd zdôrazňuje, že lehota na jej uplatnenie plynie, odkedy sa sťažovateľ dozvedel o dôvode, pre ktorý je sudca vylúčený, nie odo dňa faktickej zmeny konajúceho sudcu.

19. Vo vzťahu k podstate sťažnostnej argumentácie, ktorou sťažovateľ napáda posúdenie materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu, v prvom rade ústavný súd vyslovuje, že subjektívna nespokojnosť sťažovateľa s rozhodnutím o nariadení neodkladného opatrenia a s rozhodnutím o odvolaní proti tomuto uzneseniu, ako aj tvrdenia sťažovateľa, že neodkladným opatrením nemožno nariadiť odstránenie legálne postaveného oplotenia, nemajú vplyv na samotnú vlastnosť vykonateľnosti neodkladného opatrenia. K formálnej vykonateľnosti je potrebné uviesť, že táto nastáva vo vzťahu k uzneseniam o nariadení neodkladného opatrenia predbežne, jeho doručením povinnému subjektu, a to bez stanovenia parížnej lehoty. Ústavný súd navyše uvádza, že, naopak, nepovažuje za správny taký prístup, keď *ex lege* predbežne vykonateľné uznesenie ukladá povinnému plniť v rámci parížnej lehoty, keďže uvedené popiera zákonom nastolenú predbežnú vykonateľnosť doručením uznesenia.

20. Ako najzásadnejšie sa javí tvrdenie sťažovateľa o tom, že k zániku exekučného titulu došlo zmenovým rozhodnutím krajského súdu. Ani v tomto aspekte ústavný súd neidentifikoval pochybenie exekučného súdu v prístupe k posúdeniu materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu, keďže sa stotožňuje so závermi exekučného súdu a uvádza, že rozhodnutie odvolacieho súdu zmenového charakteru skutočne nemusí nevyhnutne znamenať zrušenie prvoinštančného rozhodnutia. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia sa posúdenie exekučného súdu javí byť správne a konzistentné, keď v bode 37 jasne vyhodnocuje, že zmena sa týkala časti obmedzenia trvania neodkladného opatrenia. Keďže k zmene sťažovateľovi uložených povinností nedošlo, nemožno bez ďalšieho konštatovať zrušenie prvoinštančného rozhodnutia zmenovým rozhodnutím odvolacieho súdu. Navyše, ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľ napriek množstvu iných príloh ústavnej sťažnosti (judikatúra, na ktorú poukazuje) ako prílohy nedoložil uznesenie o nariadení neodkladného opatrenia ani rozhodnutie o odvolaní proti tomuto uzneseniu. Preto vychádzal z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia a uznesenia vyššieho súdneho úradníka, o správnosti záverov ktorých nemá dôvod mať pochybnosti. Pre úplnosť uvádza, že exekučným titulom v predmetnom exekučnom konaní je v súčasnosti uznesenie o nariadení neodkladného opatrenia v spojení s rozhodnutím odvolacieho súdu. Sťažovateľom identifikovaný nedostatok (exekučný súd dosiaľ nevydal dodatok k povereniu) je v rozpore s ním nastolenou argumentačnou líniou o zániku exekučného titulu rozhodnutím odvolacieho súdu, avšak ústavný súd považuje za potrebné vyjadriť sa aj k tomuto aspektu. Ústavný súd sa so sťažovateľom stotožňuje v tom, že v zmysle príslušných ustanovení Exekučného poriadku je jednou z náležitostí poverenia na vykonanie exekúcie a rovnako aj dodatku k povereniu označenie exekučného titulu. Na druhej strane však žiadna zákonná norma nepredpokladá vydanie dodatku k povereniu po zmene exekučného titulu. Pre poriadok, ako aj s ohľadom na preukazný charakter poverenia na vykonanie exekúcie je však potrebné zotrvať na požiadavke vydania dodatku k povereniu, zohľadňujúc aktuálny stav exekučného titulu. Sťažovateľom artikulovaný nedostatok však nebol obsiahnutý v sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka, jeho prieskum preto nemožno realizovať v konaní o ústavnej sťažnosti. Navyše, ak by tento nedostatok aj bol vytýkaný v rámci sťažnosti proti uzneseniu, pochybenie exekučného súdu v tomto smere (nevydanie dodatku) nemôže bez ďalšieho viesť k vysloveniu porušenia namietaných práv napadnutým uznesením. Nečinnosť exekučného súdu je však sama osebe dôvodom na legitímnu nespokojnosť sťažovateľa.

21. Sťažovateľ navyše exekučnému súdu vytýka aj to, že poverenie na vykonanie exekúcie nemalo byť vôbec vydané. K tomu je potrebné upresniť, že exekučný súd v štádiu rozhodovania o návrhu na vykonanie exekúcie a o udelení poverenia vychádza z návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie a jeho príloh, pričom v otázke trvania nároku, ktorý má byť predmetom nepeňažnej exekúcie, vychádza z tvrdení oprávneného. V ďalšom priebehu je potom úlohou povinného brániť sa voči exekúcii, ak je toho názoru, že táto je nezákonne vedená či neopodstatnená. Zároveň ústavný súd dodáva, že posúdenie dôvodnosti trvania exekučného konania s ohľadom na splnenie nepeňažných povinností povinným je úlohou exekučného súdu, avšak bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno zaťažuje povinného.

22. Sťažovateľ namieta, že pozemky, vo vzťahu ku ktorým má uložené povinnosti, neexistujú. V tomto aspekte ústavný súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého uznesenia, čo sa týka zmien realizovaných sťažovateľom (rozdelenie pozemkov). Ako správne uvádza exekučný súd, zmena

v katastri nehnuteľností nemá za následok zánik ani nevymožiteľnosť povinností uložených vykonateľným exekučným titulom.

23. Ďalej v otázke materiálnej nevykonateľnosti exekučného titulu, resp. jeho zániku sťažovateľ argumentuje, že v priebehu exekučného konania došlo k vydaniu rozsudku súdu konajúceho o žalobe oprávneného proti sťažovateľovi (ktorú bol povinný podať v nadväznosti na nariadené neodkladné opatrenie). Dôvodom na konštatovanie zániku exekučného titulu zo strany sťažovateľa je, že rozsudkom súd zrušil neodkladné opatrenie, pričom podanie odvolania zo strany neúspešného žalobcu proti výroku o zrušení neodkladného opatrenia nemá odkladný účinok, keďže povahou je tento výrok uznesením, ktoré nadobúda predbežnú vykonateľnosť. V prvom rade je potrebné ustáliť, že vykonateľnosť ako vlastnosť súdneho rozhodnutia sa viaže výlučne na rozhodnutia zaväzujúce plniť (§ 232 Civilného sporového poriadku), pričom rozhodnutie o zrušení uznesenia o nariadení neodkladného opatrenia takým rozhodnutím nie je. Z pohľadu charakteru je výrok v predmetnom rozsudku o zrušení neodkladného opatrenia výrokom závislým od primárneho výroku, ktorým súd žalobu zamietol. Keďže v tejto časti rozsudok nenadobudol právoplatnosť z dôvodu žalobcom podaného odvolania, nemožno konštatovať právoplatné zrušenie uznesenia o nariadení neodkladného opatrenia, a teda zánik exekučného titulu.

24. Ústavný súd v kontexte výtky sťažovateľa k odôvodneniu napadnutého rozhodnutia konštatuje, že toto je vo všetkých sťažovateľom vytýkaných aspektoch jasné, konzistentné a presvedčivé. Považuje za potrebné zdôrazniť, že uvedené osobitne platí vo vzťahu k argumentu týkajúcemu sa tvrdenej nevykonateľnosti, resp. zániku exekučného titulu.

25. Nespokojnosť sťažovateľa s argumentáciou exekučného súdu o možnostiach sťažovateľa uplatniť si náhradu škody spôsobenej údajnou „útočnou svojpomocou“ voči oprávnenému je irelevantná. Každý má právo domáhať sa náhrady škody voči škodcovi, osobitne je možné v kontexte súdnej veci túto skutočnosť zdôrazniť aj v rámci zodpovednosti za škodu spôsobenú neodkladným opatrením. Ústavný súd *obiter dictum* zdôrazňuje, že judikované povinnosti nepeňažného charakteru je nevyhnutné a žiaduce v právnom štáte vymáhať zákonom predpokladanými mechanizmami štátneho donútenia (nepeňažnými spôsobmi vykonania exekúcie), pričom úloha oprávneného postarať sa o vykonanie niektorých nepeňažných povinností skutočne môže byť daná, avšak výlučne za splnenia Exekučným poriadkom stanovených podmienok (napr. exekúcia odstránením stavby alebo uskutočnením inej činnosti) a zákonných predpokladov na uplatnenie tohto postupu (najmä vydanie exekučného príkazu). Povinnosť postarať sa o vykonanie exekúcie ale primárne zaťažuje súdneho exekútora, nie oprávneného bez využitia procesných postupov v zmysle Exekučného poriadku. Ústavný súd tak uzatvára, že ani vo vzťahu k tejto námietke nemožno prijať záver o porušení sťažovateľom namietaných práv.

26. K ďalšej časti sťažnostnej argumentácie týkajúcej sa účelu lesnej železnice a argumentácie v rozsudku o zamietnutí žaloby oprávneného a zrušení neodkladného opatrenia ústavný súd, akcentujúc už spomínanú koncentračnú zásadu, uvádza, že exekučný súd sa správne zaoberal len skutočnosťami uvádzanými v návrhu na zastavenie exekúcie a sťažnostných dôvodoch reflektujúcich na odôvodnenie napadnutého uznesenia vyššieho súdneho úradníka (pozri bod 46 napadnutého uznesenia). Napriek tomu aktívne (reflektujúc na povinnosť skúmať podmienku existencie spôsobilého exekučného titulu) skúmal, či v čase rozhodovania exekučného súdu nebolo rozhodnuté o odvolaní oprávneného proti rozsudku s negatívnou odpoveďou. Ústavný súd

zdôrazňuje, že povinný v exekučnom konaní nie je limitovaný koncentračným princípom týkajúcim sa nových skutočností, ktoré sa objavili (nastali) v priebehu exekučného konania. Ak je preto povinný toho názoru, že ním poukazovaný rozsudok je spôsobilý preukázať dôvody zastavenia exekúcie, má možnosť podať ďalší návrh na zastavenie exekúcie.

27. K namietanému porušeniu základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 16 ods. 1 a 21 ods. 1 ústavy ústavný súd uvádza, že sťažovateľ namieta porušenie týchto práv v spojitosti s namietaným porušením práva na spravodlivý proces, resp. v nadväznosti na toto porušenie. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nedošlo k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, nemohlo dôjsť ani k porušeniu týchto sťažovateľom označených práv hmotného charakteru. Navyše, pripomína, že čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 12 ods. 1 ústavy neobsahujú konkrétne základné práva a slobody (I. ÚS 543/2012), ale patria medzi základné interpretačné pravidlá tvorby a aplikácie právneho poriadku Slovenskej republiky. Uvedené základné, resp. všeobecné pravidlá a zásady nemajú charakter samostatne uplatňovaného práva (IV. ÚS 686/2025).

28. Podľa čl. 51 ods. 1 charty upravujúceho rozsah pôsobnosti charty, ustanovenia tejto charty sú pri dodržaní zásady subsidiarity určené pre inštitúcie, orgány, úrady a agentúry Únie, a tiež pre členské štáty výlučne vtedy, ak vykonávajú právo Únie. V dôsledku toho rešpektujú práva, dodržiavajú zásady a podporujú ich uplatňovanie v súlade so svojimi príslušnými právomocami a pri zachovaní obmedzení právomocí Únie, ktoré boli na ňu prenesené zmluvami. Keďže aplikovateľnosť charty pre členské štáty je v konkrétnom prípade podmienená vykonávaním práva Únie, ústavný súd konštatuje, že v posudzovanej veci je aplikácia charty (a teda aj porušenie čl. 47 charty) vylúčená.

29. Ústavný súd s ohľadom na už uvedené dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa je potrebné v celom rozsahu odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júna 2026

Peter Molnár
predseda senátu